

Cartea lui Daniel – Numărul o sută treizeci și unu

Dezvăluirea tapiseriei profetice: conectarea punctelor de la Apocalipsa la realitățile prezente

Jeff Pippenger

2024-03-12

În articolele anterioare am arătat că milerii au recunoscut că împlineau parabola celor zece fecioare, Habacuc capitolul doi și Ezechiel capitolul doisprezece, versetele douăzeci și unu până la douăzeci și opt. Versetele din Ezechiel arată că, atunci când aceste trei pasaje profetice se împlinesc în mod desăvârșit în zilele din urmă, „împlinirea fiecărei vedenii” va avea loc. Sora White abordează, de asemenea, acest fenomen.

„În Apocalipsa se întâlnesc și își găsesc încheierea toate cărțile Bibliei. Aici se află completarea cărții lui Daniel. Una este o profeție; cealaltă, o descoperire. Cartea care a fost pecetluită nu este Apocalipsa, ci acea parte a profeției lui Daniel care se referă la zilele din urmă. Îngerul a poruncit: «Dar tu, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului.» Daniel 12:4.” Faptele apostolilor, 585.

Parabola celor zece fecioare se repetă până la ultima literă în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, care a început la 11 septembrie 2001 și se încheie când ușa se închide asupra fecioarelor neînțelepte la legea duminicală care va veni curând. În acea perioadă a istoriei, efectul fiecărei viziuni este reprezentat în faptul că „toate cărțile Bibliei se întâlnesc și se încheie”.

În articolul precedent am construit o platformă de înțelegere pentru a expune linia externă a istoriei care este reprezentată în versetul patruzeci din Daniel unsprezece, verset care reprezintă istoria politică a cornului republican al fiarei pământului. Acea istorie se desfășoară în paralel cu istoria religioasă a adevăratului corn protestant al fiarei pământului. Am identificat câteva linii profetice care se referă la cornul republican al fiarei pământului și așezăm aceste linii peste istoria profetică ce a început la vremea sfârșitului, în 1989.

Perioada profetică a fiarei pământului, care a început în 1776 și s-a încheiat la timpul sfârșitului în 1798, este linia pe care intenționăm să o folosim în încercarea de a aduce împreună toate liniile care își manifestă acum efectul. Perioada 1776–1798 poartă semnătura lui Alfa și Omega, căci începe și se încheie printr-o acțiune legislativă, care este vorbirea unei națiuni.

„Vorbirea națiunii este acțiunea autorităților ei legislative și judiciare.” Tragedia veacurilor, 443.

O trăsătură principală a fiarei pământului este vorbirea ei. Constituția Statelor Unite a fost un document divin care a deschis porțile libertății religioase și politice și, făcând astfel, a înghițit „potopul” persecuției care fusese dusă mai departe timp de secole de regii Europei și de Biserica Catholică.

Și șarpele a aruncat din gura lui, după femeie, apă ca un râu, ca s-o facă să fie luată de râu. Dar pământul a ajutat femeia, și pământul și-a deschis gura și a înghițit râul pe care balaurul îl aruncase din gura lui. Apocalipsa 12:15, 16.

La sfârșitul domniei fiarei pământului, ca a șasea împărăție a profeției biblice, ea va vorbi din nou, dar atunci va vorbi ca un balaur, prin impunerea legii duminicale.

Și am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară; și avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Apocalipsa 13:11.

Fiara pământului a început ca al șaselea regat în 1798, când papalitatea a fost lipsită de puterea ei.

„I gdy papiestwo, pozbawione swej siły, zostało zmuszone do zaprzestania prześladowań, Jan ujrział nową potęgę, która wylaniała się, aby powtarzać głos smoka i kontynuować to samo okrutne i bluźniercze dzieło. Ta potęga, ostatnia, która ma prowadzić wojnę przeciwko Kościołowi i prawu Bożemu, została ukazana pod symbolem bestii o baranich rogach.” Signs of the Times, November 1, 1899.

În 1798, când papalitatea a primit rana ei de moarte, Statele Unite au vorbit și, așa cum se întâmplă întotdeauna cu Alfa și Omega, vorbirea de la început a prefigurat vorbirea de la sfârșit. Alien and Sedition Acts au fost promulgate ca lege în 1798, prefigurând legile care sunt puse în aplicare la sfârșit, privitoare la imigrația ilegală și la mass-media.

Perioada pe care o avem în vedere, de la 1776 la 1798, poartă semnătura lui Alfa și Omega, căci ea identifică „vorbirea” Declarației de Independență la început, care prefigurează Legile privind străinii și sedițiunea din 1798. La mijlocul acelei perioade se află Constituția Statelor Unite. Perioada oferă o reprezentare profetică a domniei fiarei care se ridică din pământ, căci începe vorbind ca un miel, dar perioada se încheie cu o legislație care reprezintă un balaur. Dar, așa cum se întâmplă adesea, începutul și sfârșitul unui lucru se aliniază cu opusele. Primul waymark al perioadei este reprezentat în ultimul waymark, iar waymarkul din mijloc a fost Constituția Statelor Unite, care a fost ratificată de TREISPREZECE state. Cuvântul ebraic pentru „adevăr” a fost alcătuit din prima literă, urmată de a treisprezecea literă, urmată de ultima literă a alfabetului ebraic.

Perioada pe care o avem acum în vedere poartă semnătura Celui Dintâi și Celui de pe Urmă, care este Adevărul. Perioada reprezintă un interval care conduce la începutul domniei fiarei pământului ca a șasea împărăție a profeției biblice și, prin urmare, reprezintă un interval care conduce la sfârșitul domniei fiarei pământului ca a șasea împărăție a profeției biblice. Acea perioadă a început la vremea sfârșitului, în 1989. 1776 până la 1798 trebuie să fie așezat peste 1989 până la legea duminicală care va veni în curând, când fiara pământului vorbește ca un balaur, așa cum este reprezentat prin Alien and Sedition Acts.

Se cuvine să introducem în studiul nostru un alt adevăr profetic. Acest adevăr este un element al „vremii sfârșitului”, ca simbol care este adesea trecut cu vederea. Adventismul laodicean poate foarte bine să știe că 1798 a fost „vremea sfârșitului”, dar înțelegerea lor, în general, se oprește acolo, căci nu au nicio idee că fiecare linie de reformă este paralelă cu celelalte linii de reformă.

Fiecare linie de reformă începe cu „vremea sfârșitului”.

Moise l-a preînchipt pe Hristos, iar Moise a afirmat direct acest fapt, și Petru l-a confirmat în cartea Faptele Apostolilor.

Domnul Dumnezeuul tău îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un Proroc ca mine: de El să ascultați. Deuteronomul 18:15.

Isus urma să fie „asemenea” lui Moise.

Iar acum, fraților, știu că din neștiință ați făcut aceasta, ca și mai-marii voștri. Dar Dumnezeu a împlinit astfel ceea ce vestise mai înainte prin gura tuturor prorocilor Săi, anume că Hristosul Său avea să sufere. Pocăiți-vă, dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca păcatele voastre să fie șterse, ca să vină de la fața Domnului vremurile de înviore; și El să-L trimită pe Isus Hristos, Cel rânduit mai dinainte pentru voi, pe care cerul trebuie să-L primească până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime. Căci Moise a zis cu adevărat părinților: „Domnul Dumnezeuul vostru vă va ridica dintre frații voștri un Proroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ceea ce vă va spune. Și se va întâmpla că orice suflet care nu va asculta de Prorocul acela va fi nimic din mijlocul poporului.” De asemenea, toți prorocii, de la Samuel și cei ce au urmat după el, toți câți au vorbit, au vestit deopotrivă aceste zile. Faptele Apostolilor 3:17–24.

Vremea sfârșitului în istoria lui Moise a fost nașterea lui, iar aceasta a prefigurat nașterea lui Hristos. La nașterea atât a lui Hristos, cât și a lui Moise, a avut loc o sporire a cunoștinței care avea să pună la încercare generația aceea. Cunoașterea ambelor lor nașteri a determinat atât puterea balaurului a Egiptului, cât și pe cea a Romei, să încerce să-i ucidă pe cei făgăduiți în profeție. Păstorii de pe dealuri, magii de la răsărit, îi reprezintă pe aceia care au înțeles sporirea cunoștinței la vremea sfârșitului.

Ceea ce se omite în mod obișnuit este faptul că există două semne de hotar în vremea sfârșitului. Nu numai Moise s-a născut, ci cu trei ani înainte se născuse fratele său, Aaron. Cu șase luni înainte de nașterea lui Hristos s-a născut vărul Său, Ioan. Anul 1798 este recunoscut cel mai frecvent ca fiind „vremea sfârșitului”, iar în 1798 fiara (aparaturul politic) pe care a călărit-o desfrânata de-a lungul Evului Întunecat a fost ucisă, iar un an mai târziu a murit și „femeia” care călărise cea fiară.

În 1989 au existat doi președinți. Reagan a condus până la învestirea din 1989, iar apoi Bush cel dintâi și-a început domnia. Sfârșitul celor o mie două sute șizeci de ani fusese prefigurat de cei șizeci de ani ai captivității în Babilon, iar când generalul Cirus, nepotul lui Darius, l-a executat pe Belșatar în noaptea ospățului, Darius era regele efectiv. Darius și Cirus reprezintă cele două semne de hotar ale aceluia timp al sfârșitului.

Relația profetică dintre Moise și Aaron, Ioan și Isus, Darius și Cirus, papalitate și papă, precum și Reagan și Bush, constituie toate surse de lumină profetică atunci când sunt studiate cu metodologia corectă. Ceea ce am sublinia aici este că Ioan, vărul lui Isus, era glasul celui ce strigă în pustie, prefigurat de Aaron, fratele lui Moise, care a mers în pustie ca să-l întâlnească pe Moise, pentru a-i

fi glas.

În perioada de treizeci de ani care a precedat ungerea lui Hristos și în cei treizeci de ani care îl preced pe antihrist, există un semn de hotar care identifică un „glas”. Pentru Hristos, acesta a fost glasul lui Ioan, care striga în pustie. În 533, Iustinian a emis un decret care îl identifica pe antihrist ca îndreptător al ereticilor și cap al bisericii. Decretul lui Iustinian a fost „glasul” care a pregătit pentru „decretul” legii duminicale la Conciliul de la Orléans, în 538.

Armata generalului Cyrus a fost glasul care arăta că cucerirea Babilonului de către Darius era iminentă.

„Apariția oștirii lui Cyrus înaintea zidurilor Babilonului era pentru iudei un semn că eliberarea lor din robie se apropia. Cu mai bine de un secol înainte de nașterea lui Cyrus, Inspirația îl menționase pe nume și făcuse să se consemneze lucrarea propriu-zisă pe care el urma s-o împlinescă, luând cetatea Babilonului pe neașteptate și pregătind calea pentru eliberarea copiilor robiei. Prin Isaia fusese rostit cuvântul:”

„Așa zice Domnul către unsul Său, către Cyrus, a cărui mână dreaptă o țin, ca să supun înaintea lui neamuri; ... ca să deschid înaintea lui porțile cu două canaturi; și porțile nu vor mai fi închise; Eu voi merge înaintea ta și voi netezi locurile strâmbe; voi sfărâma porțile de aramă și voi tăia zăvoarele de fier; îți voi da vistieriile întunericului și bogățiile ascunse ale locurilor tainice, ca să știi că Eu, Domnul, care te chem pe nume, sunt Dumnezeuul lui Israel.” Isaia 45:1–3. Profeți și regi, 551.

Cînd se recunoaște că prin doi martori sau prin două semne de hotar se stabilește un profetic „timp al sfîrșitului”, se poate recunoaște de asemenea că unul dintre cele două semne de hotar reprezintă o identificare, o vestire sau o avertizare cu privire la istoria care se apropie. Aaron, Ioan, Cyrus și Iustinian reprezintă un semn de hotar care precede timpul sfîrșitului. Timpul sfîrșitului din 1798 este sfîrșitul perioadei reprezentate de la 1776 pînă la 1798. Semnul de hotar din mijlocul acelei istorii este glasul care strigă în pustie pentru istoria care se apropie. Acea istorie a început cu o publicație care respingea stăpînirea dictatorială fie a unui rege, fie a unui papă, și s-a încheiat cu o publicație care reprezenta caracterul unui dictator. Publicația din mijloc reprezenta „avertizarea” cu privire la istoria care urma să vină, iar avertizarea era că Constituția Statelor Unite avea să fie răsturnată la sfîrșitul acelei istorii.

Acea linie a istoriei a început să se repete în 1989 și se încheie la legea duminicală, când avertizarea din pustie de acum două sute de ani, din 1789, este respinsă. 1989 a fost vremea sfîrșitului de la sfîrșitul versetului patruzeci și se aliniază cu vremea sfîrșitului din 1798. 1989 se aliniază cu 1776, iar legea duminicală reprezintă 1798. La mijlocul istoriei în care se împlinesc efectul fiecărei vedenii, istoria care a început la 11 septembrie 2001 și continuă pînă la avertizarea din 1789 se împlinesc, iar Constituția este răsturnată. Trebuie să existe un semn de hotar la mijloc, căci Dumnezeu nu Se schimbă niciodată. Acel semn de hotar ar reprezenta o avertizare pentru istoria profetică ce începe la legea duminicală care urmează în curînd.

១៩៨៩ សម្បត្តិពលវណ្ណចុងបញ្ចប់នៃកំណត់ខ្លឹមស្រីប
ដល់នាំទៅដល់ចុងហប់ចុងអាទិត្យនៃកំណត់ខ្លឹមស្រីបមួយ។

សារពុរមានដលៃហានមកដល់បនុទាប់ពីពលេវលោចុងបញ្ចប់ ប៉ុនុតមែនចុហាប់ចុងអៃទិកុយ
គីចុងទៃ ១១ ខកៃញញា ឆុនាំ ២០០១។ វាពុរមានថា
នៃចុងបញ្ចប់នៃវេយ:ពលេបុរវតុគិសាសុតុរនៃ: វេនៃទិបីដលៃហានមកដល់នៃចុងទៃ ១១
ខកៃញញា ឆុនាំ ២០០១ ហៃយតុរវានទប់សុកាត់កុលាមៗ
នឹងវាយបុរហារមុដងទៀតដោយជាការកុញក់ដុអៃលមិនហានវៃតឹងទុក
ហៃយទិកុរុងរាប់ពាន់នឹងតុរប់ផុលាញ។ នៃពលេការប់ផុលាញនៃ:មកដល់
សាតាំងនឹងចាប់ផុដៃមកិចុចការដ៏អសុចារុយរបស់វា
ហៃយកិចុចការនៃ:ចាប់ផុដៃមនៃពលេនាប់ៗខាងមុខនៃចុហាប់ចុងអៃទិកុយ។

„O, de ar avea poporul lui Dumnezeu simțul nimicirii iminente a miilor de cetăți, acum aproape cu totul date idolatriei! Dar mulți dintre aceia care ar trebui să proclame adevărul își acuză și își condamnă frații. Când puterea convertitoare a lui Dumnezeu va veni asupra minților, se va produce o schimbare hotărâtă. Oamenii nu vor mai avea nicio înclinație de a critica și de a dărâma. Ei nu vor mai sta într-o poziție care împiedică lumina să strălucească spre lume. Critica lor, învinuirile lor, vor înceta. Puterile vrăjmașului se adună pentru luptă. Înaintea noastră stau conflicte aspre. Strângeți-vă laolaltă, frații și surorile mele, strângeți-vă laolaltă. Uniți-vă cu Hristos. „Nu ziceți: «Uneltire!» la tot ce zice poporul acesta: «Uneltire!» și nu vă temeți de ce se teme el, nici nu vă înspăimântați. Pe Domnul oștirilor, pe El să-L sfînțiți. De El să vă temeți și de El să vă înfricoșați. Atunci El va fi un locaș sfânt; dar și o piatră de poticnire și o stâncă de cădere pentru amândouă casele lui Israel, o cursă și un laț pentru locuitorii Ierusalimului. Mulți dintre ei se vor poticni, vor cădea și vor fi zdrobiți, vor fi prinși în laț și luați.”

„Lumea este un teatru. Actorii, locuitorii ei, se pregătesc să-și joace rolul în ultima mare dramă. Dumnezeu este pierdut din vedere. Între marile mase ale omenirii nu există nicio unitate, decât atunci când oamenii se confederează pentru a-și împlini scopurile lor egoiste. Dumnezeu privește. Planurile Sale cu privire la supușii Săi răzvrățiți se vor împlini. Lumea nu a fost dată în mâinile oamenilor, deși Dumnezeu îngăduie pentru o vreme elementelor de confuzie și dezordine să stăpânească. O putere de jos lucrează pentru a aduce ultimele mari scene din dramă,—Satana venind ca Hristos și lucrând cu toată amăgirea nelegiurii în cei care se leagă între ei în societăți secrete. Cei care se lasă pradă patimii de a se confedera împlinesc planurile vrăjmașului. Cauza va fi urmată de efect.”

„Nelegiuirea aproape că și-a atins limita. Confuzia umple lumea, iar o mare groază are să vină curând peste oameni. Sfârșitul este foarte aproape. Noi, care cunoaștem adevărul, ar trebui să ne pregătim pentru ceea ce în curând se va abate asupra lumii ca o surpriză copleșitoare.”
Review and Herald, 10 septembrie 1903.

Avertismentul care a fost prefigurat prin introducerea Constituției în 1789 este avertismentul celui de-al treilea înger, care se întoarce la al doilea Cadeș, când începe sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii. Acel avertisment este avertismentul primei voci din Apocalipsa, capitolul optsprezece, iar în acel timp nu numai că marile clădiri ale orașului New York s-au prăbușit, dar însăși esența Constituției a fost schimbată. Constituția a fost redactată și întemeiată pe dreptul englez, a cărui filosofie de bază poate fi definită simplu astfel: „o persoană este nevinovată până când i se dovedește vinovăția”. Constituția a fost redactată cu scopul de a respinge ceea ce este

cunoscut ca drept roman, a cărui filosofie de bază poate fi definită simplu astfel: „o persoană este vinovată până când i se dovedește nevinovăția”.

Avertismentul din pustie din 1789, reprezentat de Constituție, reprezintă avertismentul din 11 septembrie 2001, iar nu numai că clădirile în flăcări au marcat acea istorie printr-o împlinire literală, ci și adoptarea (vorbirea) Patriot Act a reprezentat avertismentul.

Legea Patriot (Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Act of 2001) a fost introdusă în Congresul Statelor Unite la scurt timp după atacurile teroriste din 11 septembrie 2001. Proiectul de lege a fost prezentat în Camera Reprezentanților la 23 octombrie 2001, iar în Senat la 24 octombrie 2001. A fost promulgat de președintele George W. Bush la 26 octombrie 2001. Legea Patriot a urmărit să consolideze capacitatea guvernului de a investiga și preveni actele de terorism și să extindă puterile de supraveghere și de aplicare a legii și a respins principiul de bază și fundamental al dreptului englez, potrivit căruia un om este nevinovat până când i se dovedește vinovăția. Ea este folosită și astăzi de elita din cadrul guvernului pentru a eluda respectarea procedurii legale, a vieții private și a proceselor echitabile.

Vom continua acest studiu în articolul nostru următor.

„Care este starea noastră în acest timp înfricoșător și solemn? Vai, ce mândrie predomină în biserică, ce fățarnicie, ce amăgire, ce iubire de îmbrăcăminte, de frivolitate și de distracție, ce dorință după supremație! Toate aceste păcate au întunecat mintea, astfel încât lucrurile veșnice n-au fost discernute. Să nu cercetăm noi Scriptura, ca să știm unde ne aflăm în istoria acestei lumi? Să nu devenim noi înțelegători cu privire la lucrarea care se împlinește pentru noi în acest timp și la poziția pe care noi, ca păcătoși, ar trebui s-o ocupăm în timp ce această lucrare de ispășire înaintază? Dacă avem vreo grijă pentru mântuirea sufletelor noastre, trebuie să facem o schimbare hotărâtă. Trebuie să-L căutăm pe Domnul cu adevărată pocăință; trebuie, cu adâncă zdrobire sufletească, să ne mărturisim păcatele, pentru ca ele să fie șterse.

„Nu trebuie să mai rămânem pe terenul fermecat. Ne apropiem cu repeziciune de încheierea timpului nostru de probă. Fiecare suflet să se întrebe: Cum stau eu înaintea lui Dumnezeu? Nu știm cât de curând numele noastre pot fi rostite de buzele lui Hristos, iar cazurile noastre să fie hotărâte în mod definitiv. O, ce vor fi aceste hotărâri? Vom fi socotiți împreună cu cei neprihăniți sau vom fi numărați printre cei răi?”

„Să se ridice biserica și să se pocăiască înaintea lui Dumnezeu de abaterile ei. Să se trezească străjerii și să dea din trâmbiță un sunet lămurit. Aceasta este o avertizare hotărâtă pe care trebuie s-o proclamăm. Dumnezeu le poruncește slujitorilor Săi: «Strigă în gura mare, nu te opri, înalță-ți glasul ca o trâmbiță și vestește poporului Meu fărădelegile lui și casei lui Iacov păcatele ei.» Atenția poporului trebuie câștigată; dacă lucrul acesta nu poate fi făcut, orice efort este zadarnic; chiar dacă un înger din cer s-ar coborî și le-ar vorbi, cuvintele lui n-ar face mai mult bine decât dacă ar vorbi în urechea rece a morții. Biserica trebuie să se trezească la acțiune. Duhul lui Dumnezeu nu poate veni niciodată până când ea nu pregătește calea. Trebuie să fie o cercetare stăruitoare a inimii. Trebuie să fie rugăciune unită și stăruitoare și, prin credință, o revendicare a făgăduințelor lui Dumnezeu. Nu ar trebui să fie, ca în vremurile de

demult, o acoperire a trupului cu sac, ci o adâncă smerire a sufletului. Nu avem nici cel dintâi motiv pentru mulțumire de sine și înălțare de sine. Ar trebui să ne smerim sub mâna cea tare a lui Dumnezeu. El Se va arăta ca să-i mângâie și să-i binecuvânteze pe cei ce-L caută cu sinceritate.”

„Lucrarea stă înaintea noastră; ne vom angaja în ea? Trebuie să lucrăm repede, trebuie să înaintăm neabătut. Trebuie să ne pregătim pentru ziua cea mare a Domnului. Nu avem timp de pierdut, nu avem timp pentru a fi preocupați de scopuri egoiste. Lumea trebuie să fie avertizată. Ce facem noi, ca indivizi, pentru a aduce lumina înaintea altora? Dumnezeu a încredințat fiecărui om lucrarea sa; fiecare are un rol de împlinit, iar noi nu putem neglija această lucrare decât cu primejdia sufletelor noastre.

„Frații mei, Îl veți întrista pe Duhul Sfânt și-L veți face să Se depărteze? Îl veți ține afară pe binecuvântatul Mântuitor, pentru că sunteți nepregătiți pentru prezența Lui? Veți lăsa suflete să piară fără cunoașterea adevărului, pentru că vă iubiți prea mult tihna ca să purtați povara pe care Isus a purtat-o pentru voi? Să ne trezim din somn. «Fiți treji, vegheați; pentru că potrivnicul vostru, Diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, căutând pe cine să înghită.»”
Review and Herald, 22 martie 1887.